

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน การศึกษายังเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาคน ให้มีคุณภาพ ดำเนินชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม ได้อย่างเต็มที่ ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของตน และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ตลอดจนสามารถเรียนรู้ อย่างต่อเนื่องได้ (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539, หน้า 7) ดังปฏิญญาโลก ว่าด้วย การศึกษาเพื่อปวงชนที่ยอมรับว่า มนุษย์ทุกคนควรมีโอกาสได้รับการศึกษาที่จัดขึ้นเพื่อตอบสนอง ความต้องการการเรียนรู้ขั้นพื้นฐาน อันเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน ซึ่งถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญ ของความเคลื่อนไหว ในการยกระดับและปรับปรุงการศึกษาพื้นฐานของทุกประเทศทั่วโลก (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536ก)

สำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้มีนโยบายขยายการศึกษาพื้นฐานของปวงชนให้สูงกว่า 6 ปี เพื่อสนองตอบต่อปฏิญญาโลกว่าด้วยการศึกษาเพื่อปวงชน จึงได้ริเริ่มโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา 9 ปี โดยดำเนินการครั้งแรกในปี พ.ศ. 2530 แล้วขยายออกทั่วประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2534 - 2537 และมีเป้าหมายให้นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้เรียนต่อในระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 1 ครบร้อยละ 100 ในปี พ.ศ. 2540 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ, 2540, หน้า 4) และทางสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ก็ได้เริ่ม ดำเนินการขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปอีก 3 ปี โดยไม่เก็บค่าเล่าเรียนและใช้งบประมาณ ที่ได้รับตามปกติ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 (อ้างใน กองแผนงาน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2534) ทางสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ เองก็ได้มีนโยบายกำหนดเป้าหมาย ที่จะเปิดดำเนินการภายใต้โครงการขยายโอกาสทาง

การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพิ่มอีกประมาณปีละ 1,000 โรงเรียน เพื่อตอบสนองแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ และนโยบายเร่งรัดการขยายโอกาสทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในระยะแรกนั้น ยังไม่มีความคล่องตัวมากนัก เนื่องจากหลักสูตรที่ใช้เป็นหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ครูที่สอนส่วนใหญ่ยังขาดประสบการณ์ในการสอนระดับมัธยมศึกษา และยังไม่มีความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรอย่างชัดเจน สิ่งเหล่านี้ อาจมีผลถึงคุณภาพการเรียนการสอน ถ้าไม่รีบหาทางแก้ไขปรับปรุง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534ก) ดังที่ กมล ภูประเสริฐ (อ้างใน กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539) ได้กล่าวว่า ในอนาคตการพัฒนาคุณภาพ การศึกษาต้องเน้นการพัฒนาหรือจัดทำหลักสูตร และแนวทางการจัดการเรียนการสอนระดับท้องถิ่น ที่สอดคล้องกับสภาพชีวิตจริง และสังคมใกล้ตัวของนักเรียนและนำด้านเทคโนโลยีทางการศึกษามาช่วย ในการพัฒนาการจัดการศึกษา และสำนักงานการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้เสนอแนะบทบาทของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรในโรงเรียน ขยายโอกาสทางการศึกษา ว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของครู กระบวนการเรียนการสอน และบรรยากาศในห้องเรียน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะสำเร็จก็ต่อเมื่อได้รับความร่วมมือจากบุคลากรที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย ตั้งแต่ครูผู้สอน ผู้บริหารโรงเรียน ศึกษานิเทศก์ ทุกระดับ ซึ่งในการร่วมมือกันทำงานนั้น ไม่จำเป็นต้องทำในสิ่งที่เหมือนกันแต่ทำในขอบเขตและทิศทางเดียวกัน โดยเฉพาะในเรื่องการนิเทศและติดตามผลให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ก็จะทำให้การใช้หลักสูตรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536ก)

จากความเป็นมาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่จะชี้้นำการตัดสินใจเพื่อขยายการศึกษาภาคบังคับ แต่ปัญหาที่เผชิญอยู่ และเป็นปัญหาหลัก คือ ปัญหาด้านการบริหารหลักสูตร ซึ่งคำว่า "หลักสูตร" ในที่นี้ หมายถึง กิจกรรมและประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนพัฒนาไปตามความมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ โรงเรียนหรือผู้บริหารจึงจำเป็นต้องบริหารจัดการหลักสูตร ซึ่งหมายถึงการดำเนินกิจการทุกชนิดในโรงเรียน ที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอน และมวลประสบการณ์ที่จัดให้กับนักเรียน ให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ อาทิ การรับนักเรียน

การจัดชั้นเรียน การจัดรายวิชา ตารางสอน การจัดบุคลากรเข้าสอน การผลิตสื่อการสอน ศูนย์วิชาการ ศูนย์สื่อ กิจกรรมนักเรียน การอบรมพัฒนามุคละกร การนิเทศการศึกษา การวิจัย การวัดผลประเมินผล และการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ดังนั้น หากเรายอมรับแนวคิดที่ว่า หลักสูตรหมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดที่ผู้เรียนได้รับภายใต้ความรับผิดชอบของโรงเรียนแล้ว การบริหารหลักสูตรจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ที่ผู้บริหารโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาจะต้องดำเนินการ เพื่อให้การจัดการศึกษาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่ง จำเริญ เสกธีระ (กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับทิศทางการศึกษาว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเสริมคุณภาพหรือทำให้การศึกษามีคุณภาพสูงขึ้น คือ ผู้บริหารต้องเข้าใจหลักสูตร จัดการเรียนการสอนเน้นความสามารถและความแตกต่างเฉพาะบุคคลยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง และจัดทำหลักสูตรให้สนองความต้องการของท้องถิ่น และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2536ข) ได้ศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา พบว่ามีปัญหาต่างๆ สรุปได้ว่า ด้านอาคารสถานที่ไม่เพียงพอ ขาดอาคารเรียน อาคารประกอบ ตลอดจนห้องจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน เช่น ห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ด้านวัสดุครุภัณฑ์บางประเภทขาดแคลน เช่น โต๊ะและเก้าอี้ สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และอุปกรณ์การเรียนการสอนยังมีไม่เพียงพอ ด้านบุคลากรมีจำนวน ไม่เพียงพอ และวุฒิสภาวิชาเอกไม่ตรงกับวิชาที่สอน ด้านงบประมาณได้รับล่าช้าไม่เพียงพอในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งงบประมาณในการจัดอบรมสัมมนา และศึกษาดูงาน ส่วนด้านการประชาสัมพันธ์นั้นยังไม่ครอบคลุมพื้นที่อย่างทั่วถึง นอกจากนี้ทางด้านการประสานงาน กับหน่วยงานต่าง ๆ ในพื้นที่พบว่าไม่มีความชัดเจนจากเจ้าสังกัด แต่ดำเนินไปได้อย่างไม่เป็นทางการ และประชาชนส่วนใหญ่ยากจน ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาต่อ

จากปัญหาที่พบดังกล่าวข้างต้นทั้งหมด จะเห็นได้ว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรทั้งสิ้น ซึ่งทางสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2536ข) ได้ให้ข้อสังเกตประการหนึ่งคือ ผู้บริหารเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสามารถจูงใจให้ ผู้ปกครองส่งเด็กมาเข้าเรียน บางโรงเรียนแม้จะมีอาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์พร้อม แต่มีผู้บริหารที่ขาดความสามารถในการบริหารและการจัดการ มักจะมีจำนวนนักเรียนมาเข้า

เรียนต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ และได้ให้ข้อเสนอแนะในระยะยาวว่า ควรมีการพัฒนาผู้บริหารของโรงเรียนด้านวิธีการต่างๆให้มีความสามารถ ในการบริหารและการจัดการ และควรแก้ไขรูปแบบการบริหารการศึกษา ให้มีระบบที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินงานของโรงเรียน ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องต่อเนื่องกัน นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2537) ได้ประเมินผลโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา เพื่อประเมินผลการดำเนินงาน กระบวนการจัดการเรียนการสอน และประเมินความพร้อมของทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินโครงการ พบว่า ครูมีปัญหาอุปสรรคด้านเนื้อหาสาระบางวิชา เด็กมีเวลาฝึกปฏิบัติน้อย ครูมีภาระการสอนหลายวิชา ขาดแคลนหนังสือและอุปกรณ์การเรียน ครูขาดประสบการณ์ในการสอนในระดับมัธยมศึกษา ส่วนสำนักงานนโยบายและแผน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2538) ได้ศึกษาผลกระทบโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา พบว่าทางด้านปริมาณนั้นอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ แต่ทางด้านคุณภาพกลับพบว่า ยังอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง ซึ่งจากข้อมูลที่ได้พบว่า บางโรงเรียนมีครูน้อยแต่ภาระงานมาก ไม่มีเวลาเตรียมการสอน ครูมีวุฒิไม่ตรงกับวิชาที่สอน เด็กไม่เข้าใจวิชาที่เรียนเช่นคณิตศาสตร์เด็กไม่เข้าใจในเนื้อหาวิชา ร้อยละ 37.89 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมยังอยู่ในระดับที่ต้องการได้รับการปรับปรุง และหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย (2537) ได้รายงานสรุปผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2536 ปรากฏว่า โดยส่วนรวมแล้วคุณภาพของนักเรียนที่ประเมินจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่พอใจ นักเรียนเกือบทุกโรงเรียนโดยเฉพาะในวิชา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย การพัฒนาอาชีพ พัฒนาสังคม และพัฒนาสุขภาพจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน

จากปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาทั้งหลาย ต่างก็ประสบกับอุปสรรคปัญหาที่เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านกระบวนการเรียนการสอน การส่งเสริมและพัฒนาบุคลากร กิจกรรมนักเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์และสื่อประกอบการเรียนการสอน การประชาสัมพันธ์ การนิเทศติดตามและการประเมินผลของผู้บริหาร เป็นต้น

สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง (2541) จังหวัดเชียงราย สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาภาคบังคับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษา และจัดการศึกษาตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2533 ปัจจุบัน ในปีการศึกษา 2541 มีโรงเรียนในสังกัดจำนวน 54 โรงเรียน แบ่งเป็น 7 กลุ่มโรงเรียน และเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จำนวน 12 โรงเรียน มีข้าราชการครูในโรงเรียนขยายโอกาสรวม 217 คน มีนักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาส รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,328 คน จากการดำเนินงานในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาที่ผ่านมา

เอื้อ คุณาจันทร์ (2540) ได้ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารงานโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย พบว่า บุคลากรขาดแคลน 56 คน ส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อมของครู และความต้องการของผู้เรียน บางโรงเรียนการบริหารงานด้านวิชาการไม่สอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่มุ่งฝึกทักษะเพื่อการประกอบอาชีพ แต่กลับมุ่งเน้นในการชักจูงนักเรียนให้เรียนต่อ เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน ทุกโรงเรียนมีการเตรียมความพร้อมในการใช้หลักสูตร แต่จะมีปัญหาในด้านการใช้หลักสูตรมากด้วย สำหรับรูปแบบการนิเทศพบว่าโรงเรียนส่วนมากใช้รูปแบบการนิเทศอย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งโดยหลักการแล้ว การนิเทศจะต้องมีรูปแบบ ขั้นตอน กระบวนการที่ชัดเจน จึงจะทำให้การนิเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ด้านการจัดสรรทรัพยากรมีปัญหาด้านอาคารเรียน และอาคาร ประกอบอยู่มาก ห้องเรียน ครูภัณฑ์ ยังไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับระดับวัย ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และ ครูมีความต้องการในด้านการใช้ วัสดุ อุปกรณ์ และ อาคารสถานที่ อยู่ในระดับมาก ขาดแคลนทรัพยากรในการบริหารค่อนข้างมาก และยิ่งกว่านี้จากแผนงาน นิเทศการศึกษาประจำปีงบประมาณ 2541 (หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง, 2540) ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 39.03 และ 39.27 ตามลำดับ และสภาพปัญหาด้านคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนส่วนใหญ่พบว่าครูยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน การใช้สื่อการเรียน และการวัดผลประเมินผลตามสภาพที่แท้จริง และผู้บริหารขาดการนิเทศภายในอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากผู้บริหารโรงเรียนมีภาระงานมาก และบางโรงเรียนคณะครูไม่ยอมรับผู้นิเทศ เป็นต้น

ตามสภาพปัญหาที่เกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา วิธีการที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวได้โดย การพัฒนาการบริหารหลักสูตรของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อให้กิจการทุกชนิดในโรงเรียน ที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงพัฒนา การเรียนการสอนได้ผลดี และมีประสิทธิภาพ

จากความเป็นมาความสำคัญ และปัญหาที่เกี่ยวกับ การบริหารหลักสูตรของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ดังกล่าวมาแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ศึกษา เรื่องการบริหารหลักสูตรของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย โดยศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหาในการบริหารหลักสูตรของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อให้ได้คำตอบที่ชัดเจนเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรดังกล่าว ผลการวิจัยอาจนำไปใช้เป็นข้อมูล ให้ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อประกอบเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย วางแผน และดำเนินการบริหารหลักสูตรในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเทิง ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน และปัญหา ในการบริหารหลักสูตร ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย ตามทัศนะ ของครูผู้สอน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มประชากรได้แก่ ครูผู้สอนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย ปีการศึกษา 2541

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษา สภาพปัจจุบัน และปัญหา ในการบริหารหลักสูตรของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โดยศึกษาครอบคลุมขอบข่ายงาน ดังต่อไปนี้

1. การเตรียมบุคลากรเพื่อการใช้หลักสูตร
 2. การจัดบุคลากรในกระบวนการเรียนการสอนตามหลักสูตร
 3. การบริการสื่อการเรียนการสอน และวัสดุ อุปกรณ์ประกอบหลักสูตร
 4. การบริการแหล่งวิทยาการในโรงเรียน
 5. การจัดกิจกรรมสนับสนุนการใช้หลักสูตร และกิจกรรมเสริมหลักสูตร
 6. การนิเทศ และติดตามผลการใช้หลักสูตร
- และตามกรอบแนวคิดการบริหารหลักสูตร ของอำนาจ จันทรแป้น (2532) 4 ขั้นตอน

ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์
- ขั้นตอนที่ 2 การวางแผน
- ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการ
- ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล และรายงานผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะดังนี้

1. การบริหารหลักสูตร หมายถึง การดำเนินกิจการทุกชนิดในโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอนและมวลประสบการณ์ที่จัดให้กับนักเรียน ให้ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ
2. โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา หมายถึง สถานศึกษาที่เปิดสอนระดับประถมศึกษา ถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัย อาจจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในการนำไปใช้เป็นแนวทางกำหนดนโยบาย วางแผน และดำเนินการบริหารหลักสูตร นอกจากนี้ อาจจะเป็นประโยชน์ต่อ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย และหน่วยงานการศึกษาที่เกี่ยวข้องที่จะนำไปเป็นแนวทางในการวางแผนบริหารหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น